

hjem med sine fortjente Penge og har afleveret dem til Moderen. Der kunde derfor maaske være kommet noget ud af ham. Saa kom han i Selskab med Kammerater, begik nogle Tyverier, og der blev taget ret haardt fat paa ham; han sad 4 Maaneder i Varetægtsarrest, blev dømt til Rotting og senere til 30 Dage paa sædvanlig Fangekost. Det er ikke den Maade, Dommere skulle tage paa en saadan Sag, de skulle tage menneskeligt paa den, tage Hensyn til de Forhold, hvorunder Drengen er vokset op, og selv under de nuværende Forhold gøre deres til, at Drengen fritages for Straffen.

Den højtærede Minister kom saa ind paa Sagen med den Pige, jeg havde nævnt, og mente, at jeg havde været meget uheldig med at faa fat paa hende. Han sagde, at jeg havde haft Uret i at sammenligne hende med Alma Bondesen. Men jeg har ikke sammenlignet hende med Alma Bondesen, jeg har kun sagt, at denne Sag i flere Retninger minder om Alma Bondesens, og det er rigtigt, det skulle ærede Medlemmer om lidt faa at se. Den højtærede Minister sagde, at Alma Bondesen var en hæderlig og retskaffen Kvinde, medens den unge Pige, som jeg havde nævnt, var et stakkels forvildet Pigebarn. Men hvis jeg i sin Tid havde næret samme Tyrketro til en Forhørsprotokol, som den højtærede Minister gjorde forleden, havde Ministeren nu ikke kunnet give Alma Bondesen Attest for at være en hæderlig Kvinde, saa havde hun den Dag i Dag været straffet. Jeg troede ikke paa Forhørsprotokollen, jeg havde Mistvivl til den, og det lykkedes at faa Sagen frem til Højesteret. Det viste sig saa, at min Tvivl om Forhørsprotokollens Korrekthed var berettiget.

Den højtærede Justitsminister tillod sig ganske sikkert kun efter et overfladisk Kendskab til Forhørsprotokollen at tale om denne Pige som et stakkels forvildet Pigebarn samtidig med, at han gav vedkommende Dommer Attest for sand Humanitet og særlig Samvittighedsfuldhed. Jeg skal tillade mig at belyse disse to Udsagn en lille Smule. Jeg har i min Haand Attester fra de Herskaber, som Nielsine har tjent baade i Nyborg og Kjøbenhavn, og alle disse Attester, som staa til ærede Medlemmers Eftersyn, og som jeg paa Grund af Formandens Henstilling ikke skal oplæse, bevise i de klareste Ord, at disse Herskaber anse hende for en flink, paalidelig, hæderlig og tro Pige. Disse Attester fra de Herskaber, hun har tjent

baade i Nyborg og Kjøbenhavn, betyde sikkert mere end den højtærede Justitsministers Attest i modsat Retning. Hvorledes forholder det sig saa med Dommerens Samvittighedsfuldhed og Humanitet? Ja, derom bærer Forhørsprotokollen udmærkede Vidnesbyrd. Som ærede Medlemmer ville erindre fra sidst, jeg omtalte denne Sag, var det Nielsine, der var Anmelderske i Sagen. Hun anmeldte en ældre Medtjenerinde, men det medførte, at hun selv blev anmeldt af denne Medtjenerinde, som sikkert af Hævnsyge angav hende som meddelagtig og Hælærskke. Den højtærede Justitsminister sagde forleden, at det var uheldigt for Nielsine, at hun straks blev greben i Usandhed. Det er nu ikke saa mærkeligt, for det samme var Tilfældet med Alma Bondesen, den unge Pige, som Justitsministeren gav Attest for Hæderlighed. Hun blev ogsaa greben i Usandhed, og det er meget almindeligt. En Dommer med pædagogisk Sans skulde forstaa, at naar en ung Pige eller et Barn pludselig kommer i Forhør, bliver hun ofte forfjamsket. Politibetjenten spurgte Nielsine, om hun havde Laanesedler, men saa blev hun skamfuld og generede sig for sin Madmoder og sagde nej. Det viste sig imidlertid, at hun havde saadanne, men det var Laanesedler paa hendes egne Genstande, saa der er ikke noget galt i det. Men derved tage Forhørene en skæv Retning: Nielsine viser sig helt igennem sandhedskærlig, hvor det gælder noget. Hendes Angivelse af, hvad der var blevet stjaalet fra hende, blev benægtet af Boline, men den holdt Stik. Det er Boline, der efterhaanden maa indrømme, at Nielsines Angivelse er rigtig. Saa opkommer der i Slutningen af Forhøret et nyt Tyveri, der er begaaet den 22. Marts. Jeg beder ærede Medlemmer at lægge Mærke til Datoen. I det første Forhør, hvori dette Tyveri er kommet frem, erkender Boline — det var Forhøret den 14. Juli —, at hun har været alene om dette Tyveri og alene havde forbrugt de 12 Kr., som hun havde faaet ved Pantsætning af Sølvtoj, der var stjaalet hos en Grosserer paa Klampenborg. Ude paa Gangen — efter hvad jeg erfarer fra anden Side — møder hun Nielsine og siger: „Der er kommet et nyt Tyveri op.“ Da de saa mødes næste Gang tre Dage efter og skulle til Forhør, den 17. Juli, siger Boline til Nielsine: „Nu angiver jeg dig for skyldig i dette Tyveri, du er lige saa god som jeg, du skal have samme Straf som jeg, ellers skulle vi sidde til